

MIHOTO

ไล่พี่
ทั้งที
จี๊ด
ให้ถึง
ลวรส

3

presented by
**Hiroataka
AKAGI**
Illustration
Mataro

ไล่ผีทั้งที จี้จุดให้ถึงสวรรค์!

Story : Hirotaka AKAGI

Illus. : Mataro

ตัวอย่าง

ไลฟ์ ทั้งที จัด ให้ ลืมนะ

3

presented by
**Hiroataka
AKAGI**
Illustration
Mataro

M- PSM-00 อย่างตอน...

“อ.....จื่อ
นี่มันอะไรกัน
.....จื่อออ?”

อ.....จื่อ.....

คุซุโนะอะ คาเอเดะ
Kaede Kuzunoha

「.....」

Aoi Karasuma

การาสุมะ อาน็อดิ

Misaki Soya

โซยะ มิซากิ

“ฮะ.....?”

มะ ไม่ได้มะ!

ถ้าถูกสอด

เข้าตอนนี้

ละก็.....”

Mutsumi Nagumo

นาโงมุมิ มุทสึมิ

“พี่จ๋า.....
อย่าเล่นบนนี้.....
เดี๋ยวจะไถ่มาได้
กับทีหลัง.....?”

Sakura Fumidori
พุ่มไม้ บานสะพรั่ง

“มันเป็น
หนึ่งเดียว
กับฉัน
เถอะนะ?”

Haruhisa Furuya
WSB: ดาสุบิเดะ

“IWSระ
ว่า.....
รักที่สุด”

“ฮารุฮิระ
คุณ.....
รักที่สุด
เลย.....”

Shizuka Kohinata
โคฮินาตะ ชิกะ

CONTENTS

บทนำ	003
บทที่ 1 ที่นวันสองสุดที่แสนสิ้น หรือคำสาปที่ดำเนินไปอย่างแน่นอน	007
บทที่ 2 ผู้ชายต้องพลาด YES โดยไม่รู้ตัวสินะ	053
บทที่ 3 ยินดีต้อนรับสู่โลกเกมโป!	123
บทที่ 4 เสียงครางลืมตาตื่น	207
บทส่งท้าย	298

ไล่พี่
ทิ้งที
จ๊อด
ให้ทิ้ง
ลอสส์
๓!

presented by
**Hiroataka
AKAGI**
Illustration
Mataro

CAST

คาราสุม: อาโออิ

ปี 1 โรงเรียนปรานemar
เพื่อนร่วมชั้นของซารุฮิสะ
เป็นพวกโรคิจิ

โชย: มิซึกิ

ปี 1 โรงเรียนปรานemar
เด็กสาวผู้มีไหวพริบดีหา
ถูกสาปให้มองเห็นสิ่งร้ายในจิตใจ

ฟูรุยะ: ฮารุฮิสะ

ปี 1 โรงเรียนปรานemar
เด็กหนุ่มผู้มีเขื่องสาป มีความสามารถ
ในการชำระล้างโดยทำให้จิตใจสะอาด

ทากิคาเว: เมย์

มัธยมต้นชั้นปี 3
โรงเรียนปรานemar
เด็กสาวรักเล่นตุ๊กตารักซารุฮิสะ

ฟูมิโกะริ ซากุระ:

สังกัดหน่วยสืบสวน สมกคณัฏปรานemar
เด็กสาวผู้เคยใช้เวลาสมัยเด็ก
ร่วมกับซารุฮิสะ

คุซุนะ: คาเอเดะ

ปี 2 โรงเรียนปรานemar
เพื่อนสมัยเด็กของซารุฮิสะ เป็น
นักปรานemarที่มีผลงานแฉ้วกมากมาย

โคฮินาตะ: ชิสึกะ

นักเรียนโรงเรียนสตรีชิราอุคิ
สัปดาห์แรกภายหลังให้พี่ชายทุกคน
ต้องหลงเสน่ห์

นาจุมิ: มุกสึมิ

อดีตสาวอกหัก
เก่งเคนโดแต่ไม่ชอบบอกใคร

มิโฮโตะ:

สาวงามผิวหน้าตาสวยคู่กับ
ซารุฮิสะในฝัน

บทนำ

“โซยะแห่งซึกิงามิ” เป็นตระกูลที่มีสายเลือดสูงส่งแม่แต่ในหมู่ “ตระกูลเก่าแก่ทั้งเก้า” ซึ่งครอบครองวงการนักปราบมารของญี่ปุ่น

โซยะ มิซากิที่เกิดเป็นลูกสาวผู้สืบทอดของตระกูลนักปราบมารชื่อดังนั้น เริ่มฝึกฝนตั้งแต่ก่อนที่จะขึ้นชั้นประถมเสียอีก

มีอาจารย์ที่เลิศล้ำ มีเครื่องมืออาคมที่จะดึงเอาพลังแฝงของผู้ใช้ออกมา มีโรงฝึกที่สามารถใช้วิชาปราบมารได้ทุกเวลาที่ต้องการ โซยะ มิซากิใช้เวลาวัยเด็กในสภาพแวดล้อมที่เพียบพร้อมเหล่านี้

แต่เธอไม่มีพรสวรรค์อยู่เลย

แม้จะเรียนวิธีการใช้วิชาต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว แต่พลังวิญญาณที่เป็นสิ่งจำเป็นกลับต่ำเกินไป

ถึงจะใช้วิชาที่ยากเย็นได้ แต่ถ้าพลังงานที่เป็นพื้นฐานของมันมีไม่พอก็ไร้ความหมาย

ตอนที่คุซุโนะซะ คาเอเดะซึ่งมีอายุมากกว่าหนึ่งปีกำลังขัดเกลาศีมือในการต่อสู้จริง มิซากินั้นแม้แต่วิญญาณชั้นต่ำไม่ถึงสเกลวันก็ยังสู้ได้ลำบาก

มิซากิในวัยเด็กพบกับความท้อแท้และวันหนึ่งก็ได้ถาม

พ่อแม่

“ต้องทำยังไงถึงจะเป็นนักปราบมารเก่งๆ แบบปะป๊า กับมะม้าได้?”

พ่อแม่เธอตอบสนองแบบต่างกันคนละขั้ว

พ่อที่ผอมแห้งเหมือนกิ่งไม้แห้ง เจียบปากแบบท่าทาง

อึดอัด

ส่วนแม่ที่มีผิวผ่องใสต่างกับพ่อ กลับพูดอย่างอารมณ์ดี

“นั่นสินะ.....ถ้าลูกเป็นผู้ใหญ่แล้วได้เจอกับคนที่จะเป็น
คู่หูที่เชื่อใจได้ ลูกต้องดึงพลังของโซยะออกมาได้อย่างเต็มที่
แน่”

แม่หยุดพูดไปวูบหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อด้วยเสียงกระซิบ

“พลังของพวกเราที่ถูกเรียกว่า ‘โซยะแห่งซิกิงามิมินุซึ’
นะนะ”

ซิกิงามิมินุซึ? คู่หูที่เชื่อใจได้?

ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร

คู่หูที่เชื่อใจได้แบบนี้ หมายถึงเนื้อคู่หรือเปล่านะ
เหมือนกับปะป๊าในสายตาของมะม้า.....?

มิซากิก็เป็นเด็กรุ่นเยาว์เช่นคนอื่น เธอเชื่อในเรื่อง
ด้ายแดงแห่งชะตากรรม

พอถูกบอกว่าตราบไตที่ยังหาเนื้อคู่ไม่เจอก็ไม่อาจ
เป็นนักปราบมารที่แข็งแกร่งได้ ก็ทำให้รู้สึกกังวลว่าจะหาคน

แบบนั้นเจอไหม

“ไม่ต้องกังวลหรอก ต่อให้หาคนแบบนั้นไม่เจอ แต่หากเติบโตขึ้นมากพอแล้ว.....นั่นสินะ ต่อให้ช้าสุดก็ต้องใช้วิชาที่แข็งแกร่งได้ภายในช่วงที่เรียนจบม.ต้นแน่ๆ”

แม่ของมิซากิคงสังเกตเห็นความวิตกกังวล จึงพูดแบบนั้นด้วยรอยยิ้ม

“จริงเหรอ!?”

คำพูดของแม่ที่เคารพนับถือ ทำให้มิซากิกระโดดโลดเต้นอย่างยินดี ส่วนแม่พยักหน้าให้ช้าๆ

“ใช่สิ แน่นอนเลย เพราะผู้หญิงเข้าช่วงวัยรุ่นเร็วกว่าผู้ชาย”

“ๆ”

มิซากิเอียงคอสงสัยเพราะไม่เข้าใจในคำพูด แม่จึงดวงตาเธอตรงๆ พร้อมกับสอน

“ไม่ว่าอย่างไร พลังวิญญาณของลูกก็ต้องเพิ่มสูงขึ้นหลังจากนี้แน่ ดังนั้นอย่าได้หือจนไม่ยอมฝึกฝนเชียวนะ”

“อืม! เข้าใจแล้ว!”

เรื่องยากๆ มีอยู่เยอะแยะจนไม่ค่อยเข้าใจ แต่ถ้าพ่อแม่ที่เคารพรักบอกอย่างนี้ก็ไม่ผิดแน่

มิซากิมีนิสัยคิดแง่บวกและใสซื่อแบบเด็กๆ ความกังวลใจจึงหายไปและลงมือฝึกฝนต่อเนื่องแบบไม่ย่อท้อ

แต่สุดท้าย พลังวิญญาณของมิซากิก็ไม่เพิ่มขึ้นเลย

ตอนที่มิซาก็เริ่มจำคำพูดของแม่ได้แค่ร่างๆ แล้ว เรื่อง
ที่ “ลูกสาวผู้สืบทอดตระกูลโชะยะนั้น ทุกคนรวมทั้งเจ้าตัวเอง
เห็นพ้องต้องกันว่าไม่ได้เรื่องเลย” ก็แพร่ขยายไปทั่ว

ตัวอย่าง

บทที่ 1 คินวันอันสงบสุขที่แสนสั้น หรือคำสาปที่ดำเนินไปอย่างแน่นอน

1

ทุกคนคงเคยเห็นความฝันที่สมจริงจนแยกไม่ออกว่า
อันไหนจริงอันไหนฝัน

ได้เจอกับภาพในชีวิตประจำวันที่ไม่อะไรผิดแปลกจาก
ปกติ

แต่ถ้าเป็นกรณีของผม ฟรุยะ ฮารุฮิสะผู้ต้องคำสาป
บ้าบออย่างเทคโนโลยีเบรกเกอร์ (การชำระล้างโดยทำให้ถึงจุด
สุดยอด) มันก็จะต่างจากชาวบ้านน้อย

“นี่ พี่จ๋า! จะนอนไปถึงเมื่อไหร่!”

คนที่เข้ามาตีปลุกผมขณะนอนสบายได้ผ้าห่มก็คือ
เสียงของน้องสาวที่ฟังแล้วเหมือนอารมณ์ไม่ดี

เมื่อก่อนเข้ามาปลุกอ่อนโยนกว่านี้นี่.....ผมคิดอย่าง
นั้นพลางเอาผ้าห่มคลุมร่างเพื่อปิดหู

ตอนนั้นเอง ประตูที่เชื่อมระหว่างห้องครัวกับห้อง
นั่งเล่นก็ถูกเปิดออกเสียงดัง

“ทำไมถึงจะหลับอีกรอบ! ถ้าไม่รีบตื่นเดี๋ยวไม่มีเวลา

กินข้าวซะนะ!”

คนที่พูดแบบนั้นพร้อมกับดึงผ้าห่มคือ พุมิโคริ ซากุระ แม้จะมีอายุเท่าผม แต่เธอก็เป็นนักปราบมารชื่อดังที่สังกัดอยู่กับหน่วยสืบสวนซึ่งเป็นองค์กรตรวจสอบตัวเองของสมาคมนักปราบมาร

ตอนยังเด็ก เธอเป็นเหมือนกับน้องสาวของผมซึ่งเติบโตด้วยกันในสถานสงเคราะห์ที่พ่อบุญธรรมก่อตั้งขึ้นสำหรับเด็กที่ประสบภัยพิบัติทางวิญญาณ

ตอนนี้เธออาศัยอยู่ที่ห้องข้างๆ เพื่อจับตาดูผมที่มีพลังบ้าบออย่างเทคโนโลยีเบรคเกอร์ รวมถึงช่วยดูแลอะไรหลายอย่างด้วย

ก็น่าขอบคุณอยู่หรอก แต่ว่า.....

“ขอร้องละ ปล่อยให้ให้นอนต่ออีกหน่อยเถอะ.....”

“เพราะซีก็เจ็บแบบนี้ไง ผลการเรียนเลยต่ำติดดิน!”

ภาพมันต่างจากตอนเด็กที่มักจะเข้ามาอดอ้อน ซากุระที่เติบโตใหญ่จนดูแลตัวเองได้ กำลังเรียกร้องให้ผมใช้ชีวิตอย่างเป็นระเบียบ

“เฮ้! ถ้าออกจากผ้าห่มได้ก็จะตื่นเต็มตา!”

พยายามขัดขึ้นแค่ไหนผ้าห่มก็ถูกดึงไปอยู่ดี

ขณะที่ผมนอนกางแขนขี้ตาแบบยังตื่นไม่เต็มที่นั้นเอง

“ว้าย!? ”

จู่ๆ ซากุระก็ส่งเสียงร้องลั่นๆ

พอลืมตาก็เห็นซากุระที่อยู่ในชุดนักเรียนของโรงเรียน

ปราบมารทำหน้าแดง

พอมองตามสายตาของชากระบะอย่างแคลงใจ.....

“เหวอ!”

เล่นเอาตื่นเต็มตาเลย

ทำไมนะเหวอ? ก็เพราะไอ้แท่งท่อนล่างมันกำลังได้เริ่ม
อยู่ยังงี้ละ

เป็นการชูชันขึ้นแต่เช้า แถมยังใส่ชุดนอนผ้าบางๆ อีก
เลยทำให้มีต้นทึบหลังใหญ่ถูกตั้งขึ้นเหมือนในการ์ตูนตลก
แคมป์△ อย่างงี้เลย ทีนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องจะทำให้กลบเกลื่อนได้
หรือไม่ได้อีกแล้ว

“มะ มาให้ฉันเห็นอะไรตั้งแต่เช้าแบบนี้ ไอ้เจ้าบ้า!”

“ขอโทษ! ขอโทษจริงๆ!”

ผมห่อร่างตัวเองเพื่อซ่อนมันให้พ้นจากสายตาของ
ชากระบะ ต่อให้พยายามคิดในใจว่า “สงบลงซะ สงบลงซะ” แต่
ก็ไม่ยอมอ่อนตัวลงเลย ทำไมการชูชันตอนเพิ่งตื่นถึงได้หดลง
ช้าขนาดนี้นะ

ขณะที่กำลังบ่นในใจเรื่องความมหัศจรรย์ของร่างกาย
มนุษย์ ก็สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติเข้า

.....เอ? ยัยชากระบะ ทำไมถึงยังยืนอยู่ที่ข้างเตียงล่ะ?

“.....อือ”

ชากระบะไม่ได้วิ่งหนีหรือหลบสายตา แต่จ้องเขม็งแบบ
ไม่วางตาด้วยใบหน้าแดงก่ำ

มองมายังหว่างขาของผม

“อืม งือออ!”

ใบหน้าของซาคุระทำให้เรียกได้เต็มปากว่าเป็นสาวงาม อันบิดเบี้ยวที่กำลังแค้นเคือง กำหมัดแน่นราวกับกำลังอดกลั้น พลังส่งเสียงครางไม่หยุด

“.....ไม่ไหวแล้ว”

จากนั้นซาคุระก็ก้มหน้าลงราวกับจะปิดซ่อนสีหน้าก่อน จะพูดเสียงเบา

“พี่จำเป็นคนผิดเองนะ.....เพราะพี่จำตื่นเอาจางเงใน ที่มีกลิ่นลามกนั้นมาแปะใส่หน้าแล้วใช้การชำระล้างโดยทำให้ ถึงจุดสุดยอด.....”

“ฮะ เฮ้ ซาคุระ? พูดอะไร.....เหวอ!”

ซาคุระเข้ามาผลักไหล่ผมอย่างเต็มแรง

ร่างของผมล้มลงจนกลับไปนอนบนเตียงอีกครั้ง วินาที ต่อมา ทั้งกางเกงและกางเกงในก็ถูกถอดแบบรวดเร็ว

ผ่าง! แท่งที่ยังไม่หัดตัวชูชันอย่างเข้มแข็ง มันกำลังจิ้ม ตรงปลายจมูกอันน่ารักของซาคุระ

“อุ อ่า.....สุดยอด.....นี่มันอะไรกัน.....ใหญ่ขนาดนี้ เลยเหวอ.....?”

ลมหายใจของซาคุระที่เบิกตากว้างอย่างตกใจ กำลัง ปะทะกับแท่งนั้น ลำพังแค่นั้นความรู้สึกอยู่ไม่สุขก็พุ่งพรวด แล้ว

“นี่ เธอ ซาคุระ เธอทำอะไรนะ!? หยุดเลยนะ!”

เกิดเรื่องเหนือคาดจนต้องร้องเสียงหลง

ผมพยายามดึงกางเกงขึ้น แต่ไม่มีทางเอาชนะวิชา
มวยปล้ำของซาคุระได้

ข้อมือทั้งสองข้างถูกจับกดลงตรงข้างเอวตัวเองทันที

“.....พี่เจ้าเป็นคนผิดเองนะ”

ซาคุระก้มตัวลงที่ข้างเตียงโดยที่ยังคงกดข้อมือทั้งสอง
ข้างผมไว้ จากนั้นริมฝีปากทั้งดงามของเธอก็ค่อย ๆ เคลื่อน
เข้าหาแก้มเนื้อ

“ทั้งที่ทำกับฉันอย่างนั้นแท้ ๆ .....แต่หลังจากนั้นก็ยังไม่
ถอดกางเกงในทิ้งไว้ในตะกร้าซักผ้าโดยไม่ระวังเลย ดันปล่อย
กลิ่นลามกแบบนี้เพื่อยั่วฉัน.....พะ พอเจออย่างนั้นเข้า.....”

แ่ก ๆ ซาคุระหอบหายใจถี่ขึ้น เธอกระซิบบา ๆ รวากับ
พยายามสลัดความลึงเลออกไป

“ก็ทนไม่ไหวแล้ว.....!”

ปลายลิ้นลิ้มพู่เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ แผลบ.....จากนั้น
มันก็สัมผัสกับหลังหัวเต่า

แก้มเนื้อที่น่ารังเกียจก็ถูกดูดเข้าไปในปากของซาคุระ
เสียงดัง จ๊วบ จ๊วบ จ๊วบบบ!

ลิ้นหนานุ่มที่เข้าห่อหุ้มแก้มเนื้อครึ่งล่าง ไล่เลียส่วนหลัง
หัวเต่าที่อ่อนไหว ความสุขล้นด้นรุนแรงพุ่งแทงทั่วร่าง แค่นั้นผม
ก็แทบไม่มีแรงขัดขึ้นแล้ว

“เหวอ!? อ่า!”

เป็นความสุขล้นด้นแบบที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน

ซาคุระอมแก้มแข็ง ๆ จนถึงโคนพลงขยับลิ้นในปาก

ราวกับจะเอาน้ำลายที่ร้อนราวกับลาวาป้ายให้ทั่ว จวบ จวบ
แผลบแผลบ ปากของซากระดูดย่อยอย่างรุนแรงราวกับเป็น
เครื่องมือที่มีไว้โจมตีอวัยวะเพศชายเท่านั้น

จังหวะที่ความสับสนทำให้ร่างกายของผมเกร็งไป
ทั้งตัวนั่นเอง จ๋า

ซากระกัดตรงโคนของแท่งเนื้อเบา ๆ เหมือนเป็นการ
หยอกล้อ

จากนั้น ลิ้นของซากระก็โผล่เลียไปทั่วหลังหัวเต่าราว
กับจะบอกว่าไม่มีทางปล่อยให้หนีไปได้

“อีก”

เอวผมงอขึ้นอย่างควบคุมไม่ได้ ปลายหัวเต่าพุ่งแทง
เข้าไปในลำคอของซากระ

“อุ.....!”

ดวงตาของซากระเบิกกว้างอย่างตกใจ น้ำลายไหลย่อย
.....ออกจากตรงมุมปาก แต่นอกจากซากระจะไม่ยอมปล่อย
แท่งเนื้อออกจากปากแล้ว กลับยังอมเข้าไปลึกกว่าเดิมอีก

“.....ฟู♥ .....ฟู♥ อือ อืม♥!”

ซากระหายใจรัวกับลิ้นว่า พลังลั่นสะท้านร่างกาย
ที่มีเนื้อหนังกำลังดี

ร่างกายของซากระที่กำลังกดท่อนล่างของผมพองอ
มเลียแท่งเนื้ออยู่นั้นแข็งเกร็ง รับรู้ได้ถึงอุณหภูมิของร่างกายที่
เปี่ยมด้วยความกำหนัดผ่านเครื่องแบบ

(ยัยซากระ จะถึงจุดสุดยอดงั้นหรือ!?)

ดวงตาของซาทุระที่กำลังเร่าร้อนไม่โฟกัส และขณะที่ร่างกายของเธอหยุดสิ้นสะท้อน ซาทุระก็ไม่ยิ่งใจตัวเองอีกแล้ว

“จ๊วบ! จ๊วบ! จ๊วบบ จ๊วบบบบบบ! จ๊วบ!”

“อา ซาทุระ หยุดก่อน แรงไป.....”

ซาทุระกดมือทั้งสองข้างของผมไว้พลางดูแต่เนื้อดังจ๊วบบบบบ! อย่างสุดแรง ก่อนจะขยับศีรษะขึ้นลง พอเธอยกปากขึ้นจนถึงปลายหัวเต่า วินาทีถัดมาแห่งเนื้อก็ถูกอมจนถึงโคนอีกครั้ง ผมไชด์เทลของซาทุระสับัดขึ้นลงตามจังหวะนั้น

ริมฝีปากที่ถูกห่อ ญกับแห่งเนื้อทั้งแห่ง ลื่นที่เร่าร้อนเสียดสีกับหลังหัวเต่าจนแฉวของผมลอยขึ้น

แก้มของซาทุระที่ดูดอมแห่งเนื้ออย่างเต็มแรงบิดเบี้ยว ริมฝีปากเจ่อออก ใบหน้าตามปกติของเธอดงมอยู่แล้ว ทำให้แถมองใบหน้าที่ไร้ชาติตระกูลนั้นก็เสียวสันหลังวาบ

เนินคู่ที่อ่อนนุ่มญกับขาของผผ่านทางเครื่องแบบตามจังหวะการเคลื่อนไหวของซาทุระ ความรู้สึกราวกับถูกหน้าอกญท่อนขาแบบขนาบข้างทำให้ผมมองด้านชา

“พี่จ๋า.....น่ารักจัง.....♥ ถ้าดูมีความสุขขนาดนั้น.....ก็ทำให้อยากรังแกมากกว่าเดิม.....♥”

“.....เอ?”

ซาทุระหยุดขยับศีรษะอย่างรุนแรงและกระซิบทั้งที่ยังอมแห่งเนื้ออยู่

จากนั้นปากเธอก็เคลื่อนไหวขึ้นลงอย่างรวดเร็วราวกับพายู

“จ๊วบ! จ๊วบ! จ๊วบบบบบ! จ๊วบ! จ๊วบ!”

“อุ อาาาาาา!”

พื้นที่ถูกริมฝีปากห่อเอาไว้ เน้นดูเฝือกเข้ากับส่วนที่อ่อนไหวโดยมีคอเต่าเป็นศูนย์กลาง การที่ริมฝีปากอันร่ำร้อนและอ่อนนุ่มเข้าห่อหุ้มฟันแข็ง ๆ ที่จะกระตุ้นให้เกิดความสุขสันต์อันรุนแรงขึ้นมา ก็ทำให้ปากของเธอกลายเป็นเหมือนเครื่องรัดน้ำเชื้ออันรุนแรง

“จ๊วบ! จ๊วบ! ปี้จ๋า.....จ๊วบ! ปี้จ๋า.....♥”

ซากุระส่งเสียงครางอ่อนหวาน ๆ พลางขยับศีรษะขึ้นลงอย่างรวดเร็วราวกับกำลังตื่นเต้น

เสียงลามกที่เกิดจากน้ำลายและอากาศผสมกันดังขึ้นทั่วห้องจนสมองผมเหมือนจะผิตเพี้ยนไปเลย

“ซา.....คุระ.....ไม่ไหว.....จะ.....ออกแล้ว.....”

ขณะที่แท่งเนื้อแข็งยิ่งพองตัวกว่าเดิมและผมส่งเสียงร้องนำสมเพชออกมานั่นเอง

พรวด ซากุระปล่อยแท่งเนื้อออกจากปากพร้อมกับเสียงเปียกโชกเบา ๆ

“เอ๊ะ?”

“ถึงจะทำหน้าแบบนี้ก็ได้นะ ไม่ยอมให้ปล่อยใส่ปากหรอก”

ซากุระปล่อยมือทั้งสองข้างของผมออก แล้วยกร่างขึ้นมานอนเตี้ยดังเอี๊ยด

จากนั้นก็มานั่งลงบนเอนผมในท่าที่แบบกำลังใช้งานห้องน้ำแบบญี่ปุ่นก่อนจะยกกระโปรงขึ้นด้วยสีหน้าเหมือนกำลัง

มีไข่

“ฉันเองก็ทนไม่ไหวแล้วเหมือนกัน.....”

ราวกับจะยืนยันคำพูดนั้น กางเกงในสีขาวของซากุระ
เปื้อนโชกไปหมด

เนื้อผ้าเข้าแนบติดกับผิวหนัง ส่วนเนินถูกขบแน่นจน
เห็นได้ชัดเจน

อากาศร้อนชื้นที่ลอยออกมานั้น มีกลิ่นเปรี้ยวหวานที่
จะทำให้สมองผู้ชายเพี้ยนไปผสมอยู่อย่างเต็มที่ ภาพและกลิ่น
ที่อยู่ตรงปลายจมูกก็แทบจะทำให้ผมไปถึงจุดสูงสุดแล้ว

“เพราะงั้น.....นะ?”

ปลายนิ้วของซากุระลูบไล่นิ้วของผมเบา ๆ

“ใช่ของพี่จ๋า.....ใส่เข้าไปใน.....ของฉันนะ”

“.....”

ผมยื่นปลายนิ้วเข้าไปหาไห่น้ำหวานที่กำหนดตาม
คำพูดของซากุระที่มาอ่อนวอนด้วยใบหน้าอันแดงก่ำ

—“ค่า! มันสุดสยิวของวันนี้จบบลงแค่นี้ค่า!”

“!? นี่มันอะไรกัน!?”

วินาทีที่กำลังจะแตะไห่น้ำหวาน เวลาก็หยุดลง จู่ ๆ ก็
มีผู้หญิงที่ไม่รู้จักปรากฏขึ้นตรงหน้า

ผมสิ้นสติถึงตรงไหล่ มีผิวสีน้ำตาล มีดวงตาไม่ใช่
ของมนุษย์ ใส่ชุดซิสเตอร์ที่คับอย่างผิดธรรมชาติและเน้นส่วน
หน้าอกกับก้นที่ใหญ่โต กำลังแผ่บรรยากาศเข้ายวนออกมา
อย่างเต็มที่

.....ไม่ นะ เต๋ยวก่อนลี? คนนี้ เหมือนเคยเห็นมาก่อน.....น่าจะเคยเห็นในฝันก่อนหน้านี้.....

เด็กสาวผมเงินผิวสีน้ำตาลผุดยั้มบนใบหน้าทั้งดงาม
อย่างไม่สนใจผมที่กำลังลึบสน

—ถ้าอยากฝันต่อก็จงทำการชำระล้างโดยทำให้ถึง
จุดสุดยอดอีกเยอะๆ!

—หรือไม่ก็ทำจริง ๆ ในโลกของความจริงก็ได้เนะคะ?
เธอล่ายทางที่ส่วนปลายเป็นรูปหัวใจพลางพูดกระตุ้น
กันอย่างร่าเริง

จากนั้นเธอก็ใช้มือที่นุ่มนวลลูบไล้แก้มผม

—อีกนิดเต๋ยวก็จะได้ทำเรื่องลามกกับคุณแล้ว

จากนั้นเธอก็ยิ้มอย่างเย้ายวนและเคลิบเคลิ้ม แต่ก็ยัง
ดูใสซื่อแบบเด็กสาว

“เธอเป็น.....”

ใครกัน

คำพูดที่พยายามจะเอ่ยออกไป ถูกเสียงกริ่งกริ่งกริ่ง
เหมือนกระดิ่งดังกลบ ภาพตรงหน้าหลอมละลายเข้ากับแสง
สีขาว

“.....ฝันนั้นหรือ?”

ผมตื่นด้วยเสียงนาฬิกาปลุกของสมาร์ทโฟน เขามือไป

แต่แถมของตัวเองและเตียงเพื่อยืนยันถึงสัมผัสความจริง ความฝันที่เพิ่งเห็นมันสมจริงถึงขนาดนั้นเลยทีเดียว จนต้องสงสัยว่ายังอยู่ในความฝันอีกหรือเปล่า

นอกจากนั้น ปกติแล้วความฝันจะหายไปจากความทรงจำทันที แต่ภาพฝันเกี่ยวกับซากุระกลับฝังติดกับสมองจนรู้สึกว่ามันเกิดขึ้นจริง

ไม่ใช่แค่นั้น

—ถ้าอยากฝันต่อก็จงทำการชำระล้างโดยทำให้ถึงจุดสุดขั้วอีกเยอะๆ!

มันเป็นเสียงเดียวกับที่ได้ยินผ่านความฝันเป็นบางครั้ง ตั้งแต่โดนเทคโนโลยีเบรกเกอร์เข้าถึง

นี่เป็นครั้งแรกที่จำเนื้อหาคำพูดของเสียงนั้นได้ชัดเจนขนาดนี้

“พยายามกระตุ้นให้วิธีชำระล้างโดยทำให้ถึงจุดสุดขั้วให้อยู่.....?”

โอ้พลังบำบัดเนี่ยนะ? ทำไม่กัน?

ระหว่างที่รู้สึกกลัวกับเสียงที่น่าจะมาช่วยผมตอนกำลังจมมุนั่นเอง มีเสียงใครบางคนเข้ามาในห้อง

“เดี๋ยวเถอะ ยังหลับอยู่อีกเหรอ!? เดี่ยวไม่มีเวลาให้จัดการข้าวเช้านะ รีบตื่นเดี๋ยวนี้!”

“เหวอ!?”

ตามปกติแล้วไม่มีความจำเป็นต้องตกใจหรือกลัว แค่ซากุระมาเตรียมอาหารเช้าให้เหมือนทุกครั้ง แต่เพราะได้เห็น

ภาพฝันที่สมจริงขนาดนั้นเข้า ผมเลยรีบเอาผ้าห่มมาคลุมซ่อนร่างตัวเองทันที

“.....? ทำอะไรนะ ทำท่าอย่างกับเด็กสาวกำลังจะถูกขึ้นใจเนอะ”

“ฮะ ไม่นะ.....”

ซาคุระมองลงมาอย่างไม่ค่อยพอใจ

ผมยังตื่นไม่เต็มตาเลยเผลอพูดกับเธอว่า

“อะ เธอจะไม่ขึ้นใจฉันใช่ไหม.....?”

“หา.....?”

ซาคุระอิงไปหลายวินาที ก่อนที่ใบหน้าจะแดงก่ำ

“ละ ละเมออะไรกัน! อย่ามัวแต่เพ้อเจ้อ รีบไปล้างหน้าให้ตื่นเต็มตาเร็วเข้า!”

ดับ! เพี้ยะเพี้ยะ! ดับ!

“เหวอ!? โทษที หยุคเถอะนะ ฉันผิดเอง เพราะงั้นช่วยหยุดก่อน!”

ผมถูกซาคุระที่หน้าแดงก่ำเหมือนหมึกต้ม ทั้งเตะและตบให้ตื่นจนกระเด็นลงจากเตียง

มะ มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ไม่มีทางที่ซาคุระจะมาขึ้นใจได้

เพราะผมกับซาคุระเติบโตกันแบบเหมือนพี่น้องกันจริงๆ

“หรือว่า เรื่องที่แอบยืมกางเกงในของพี่จำความได้แล้ว.....? ถ้าโฮยะ มิซากิรู้เข้าก็พอจะตบตาได้อยู่ แต่ถ้า

เจ้าตัวรู้.....ไม่สิ พี่จำหัวที่บจะตาย ไม่มีทางรู้หรอก.....”

ซาทุระที่กำลังเตรียมอาหารเข้าให้ พี่มทำอะไรสักอย่างด้วยสิหน้าตึงเครียด แต่ผมกำลังล้างหน้าเลยไม่ค่อยได้ยินเท่าไร คงจะมีปัญหาเรื่องไหนสักเรื่องตอนกำลังเตรียมข้าวเข้าล๊ะมั้ง

“ให้ตายสิ สมองเพี้ยนเพราะถูกคำสาปบ้าบอสิงหรือไงกัน!”

ผมกินข้าวเข้าที่ถูกเตรียมไว้อย่างไม่มีปัญหาแล้วออกจากหอ

ซาทุระที่เหมือนจะยังหงุดหงิดกับคำพูดของผม สั่นไหวอย่างโมโหระหว่างเดินไปโรงเรียน

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องให้นั่งจ้องจนกว่าคำสาปเลวร้ายลงหรือเปล่านะ!”

“รู้อยู่แล้วว่า คาเอเดะเองก็ติดต่อกับบอกว่าน่าจะหาเวลาได้แล้ว”

นั่งจ้องจนที่ว่า หมายถึงคุซุโนะฮะ คาเอเดะ เพื่อนสมัยเด็กที่อายุมากกว่าผมและซาทุระหนึ่งปี

การชำระล้างโดยทำให้ถึงจุดสุดหยอด เป็นคำสาปที่ทำให้คนที่ถูกจิ้มไล่ถึงจุดสุดหยอดเกมยังชำระล้างวิญญาณได้โดยไม่เกี่ยวว่าพลังของอีกฝ่ายจะแข็งแกร่งแค่ไหน เธอคือคนที่คอยดูแลนกของมือทั้งสอง คอยตรวจสอบว่ามันไม่ได้เลวร้ายลงแต่ช่วงนี้ไม่ค่อยได้ติดต่อกันเท่าไร

คดีโลลิคอนสเลเยอร์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ มีเผ่ามารที่เป็นตัวตบพระตบสูงทางวิญญาณชักใยอยู่เบื้องหลัง ทำให้เธอถูกลังไปสืบค้นร่องรอย

“แต่ช่วงเรื่องฉันไปก่อนเถอะ.....เธอต่างหาก เป็นอะไรหรือเปล่า หลังจากนั้นร่างกายเป็นยังงี้บ้าง”

คนที่ถูกเผ่ามารจับตามองและโดนบังคับฝังไคคืออย่างโลลิคอนสเลเยอร์ไว้ในร่างคือ ซากุระที่เดินอยู่ข้างผมนี่เอง จากการตรวจสอบไม่มีพบอาการตกค้างหรือมีไคอิหลงเหลืออยู่ แต่ผมเป็นห่วงเลยถามเธอเรื่องสภาพร่างกายหลายต่อหลายครั้ง

“หนวกหูซะมิด นายเอาแต่ถามเรื่องนั้นตลอด คิดว่ามันผ่านไปได้ก็วัน นี่เดือนมิถุนายนแล้วนะ”

แต่ซากุระตอบให้ผมมรรวกับจะบอกว่าไม่จำเป็นต้องเป็นห่วง

“.....เพราะการไล่ผีบ้าบอของนาย ทำให้ไคอิหายไปอย่างหมดจด”

ซากุระหลบสายตาแล้วพูดอย่างอึดอัด

“.....อีก”

ภาพที่ผุดขึ้นในสมองก็คือ สีหน้าและร่างกายของซากุระที่เร่าร้อนจากการชำระล้างโดยทำให้ถึงจุดสุดยอดของผม

มันแทบเข้ากับภาพฝันสุดสยิวตอนเช้าจนพูดไม่ออกเลย

“.....แต่ว่า พูดตามตรงแล้วยังกลัวอยู่นิดหน่อย”

ซากระพูดเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน

“เพราะไม่รู้ตัวเลยจริงๆ ว่าถูกฝังไคอิตอนไหน”

เดิมทีไคอินั้น จะเกิดขึ้นโดยมีอารมณ์ด้านลบหรือปม
ในใจของมนุษย์เป็นศูนย์กลาง ถ้าหากตัวเธอที่เป็นนักปราบมาร
ฝีมือดีถูกจับฝังจากภายนอกโดยไม่รู้ตัว จะรู้สึกกลัวก็ไม่ใช่เรื่อง
แปลกเลย แต่จู่ๆ ซากระก็ผุดขึ้นมา

“แต่ไม่ต้องกังวลหรอก”

“เอ๊ะ?”

“ก็ไม่ว่าจะเจออันตรายแบบไหน ยังไงนายก็จะมาช่วย
ใช่ไหมล่ะ? คนชอบยุ่ง”

ซากระขมวดคิ้วแบบลำบากใจ แต่ในขณะเดียวกันก็ยิ้ม
อย่างดีใจ

พอผมมองรอยยิ้มที่ชวนให้นึกถึงตอนเธอยังเป็นเด็ก
อย่างลึมตัว ซากระก็รีบยกคิ้วขึ้น

“อ๊ะ ตะ แต่ว่าไม่ได้คิดจะอ่อนหรือพึ่งพากันตลอดนะ!
อย่าได้ใจแล้วทำตัวเป็นพี่ชายขึ้นมาเชียวละ!? เข้าใจไหม!”

“เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วนะ”

“อย่ายิ้มนะ มันน่าขยะแขยง!”

นิสัยของซากระตรงข้ามกับตอนยังเป็นเด็กขี้อ่อน แต่
แบบนี้ก็ดูสมกับเป็นพี่น้องกันดี ผมเลยชอบความสัมพันธ์ครั้ง
ใหม่กับซากระแบบนี้

แต่ยังคิดอย่างนั้น ความกังวลใจในใจผมก็ยังรุนแรงขึ้น
(ดันมาฝังไคอิใส่น้องสาวที่น่ารักแบบนี้ได้.....จะเป็น

เผ่ามารหรืออะไรไม่รู้แหละ ถ้าได้เจอกันพ่อจะตอยให้กระเด็นเลย)

เอาเถอะ ผมคงสู้กับเผ่ามารที่เป็นตัวตนอันสูงส่งด้านวิญญาณไม่ได้หรอก แล้วก็เจอตัวพวกที่หลบหนีจากการตามรอยของพวกเขาเอาแต่แบบไร้ร่องรอยไม่ได้ง่าย ๆ ด้วย

ผมก้าวเท้าเข้าไปในตึกเรียนของโรงเรียนปราบมารขณะที่อารมณ์โห่ะยังผูกอยู่ในใจ

3

“ฟรุยะ ฮารุฮิสะ ฉันมั่นใจแบบสุดๆ”

ในห้องเรียนของปี 1 ห้อง D

ผมกับซากุระเข้าไปในชั้นเรียนที่รวบรวมเด็กผลการเรียนต่ำเรียดินในบรรดานักปราบมารฝึกหัดในโรงเรียนปราบมารมหานครไว้ด้วยกัน ทันใดนั้นก็มึนนักเรียนหญิงใส่หน้ากากเข้ามาว่าแบบนั้น

“แกได้ข้ามเส้นกับคุณหนูซากุระแล้วใช่ไหม?”

“สมองเธอก็กำลังจะเพี้ยนข้ามเส้นด้วยแล้วสินะ?”

คนที่พูดอย่างกับตาสูงลามกตั้งแต่เข้าก็คือ คาราสุมะ อาโออิ

หน้าตาดีไม่น้อย แต่ดันมีนิสัยเป็นไอ้โรคจิตที่อยากมัดร่างกายผู้หญิงอยู่ตลอดเวลา

“ทำกลบเกลื่อนไปก็ไม่ได้ผลหรอก ฟรุยะ ข้อมูลจาก

เครือข่ายหอผู้ชายบอกว่า ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล คุณหนู
ซากระก็ไปที่ห้องแกตตลอดเลย หญิงชายอยู่ด้วยกันสองต่อสอง
ก็มีแต่ต้องทำเบบี้กันไม่ใช่หรอ!”

“ใช่ที่ไหน ซากระแค่มาทำข้าวให้เท่านั้นแหละ!”

“จั้นเหวอ ไม่ใช่แค่ลูก แต่ทำอาหารเสริมพลังให้ด้วย
.....เป็นนักเรียนอยู่แท้ๆ ยังเร็วไปที่จะเล่นเป็นคูรักแต่งงาน
ใหม่ล่ะ”

คุยกันไม่รู้เรื่องแล้ว

“แต่เรื่องรสนิยมของแกนี่มันจะเป็นยังงี้ก็ช่าง.....
เอาละ ฟุระยะ มันอาจจะทันหัน แต่ขอคูสมาร์ทโฟนของแก
หน่อย”

“ดูไปทำไม”

“มันก็ต้องแหงอยู่แล้ว จะดูภาพถ่ายตอนกำลังนุ่นนี้
นั่นกับคุณหนูซากระนะลิ จงมาแบ่งปันความสุขให้กับฉันซะ”

“ไม่มีหรรอไอ้ของแบบนั้นล่ะ!”

“ทำไมล่ะ? ถ้าเป็นผู้ชายก็ต้องเก็บภาพความทรงจำ
สุดเจิดจ้าไว้เพื่อหวนรำลึกเป็นบางครั้งพร้อมถูกล้วยไปด้วย
ไม่ใช่หรอ!?”

หวนรำลึกแล้วถูกล้วยนี่มันอะไรพะ! อย่าเอาคำพูด
สกปรกไปเชื่อมกับคำพูดงดงามเซ!

“พะ พะ พวกนาย.....คุยอะไรกันในห้องเรียน!”

“อ้ากกกกกกกกกก!?”

ซากระอิงตะลึงกับคำกล่าวหาบ๊าบอของคาราสุมะจน

สมองหยุดคิดไปพักหนึ่ง พอตั้งสติได้ก็ใช้วิชามวยปล้ำที่ถนัด
เข้ารีดร่างของคาราสุมะ แล้วก็ทำไม่ไม่รู้ เธอใช้กำปั้นต่อยใส่
ผมหนึ่งหมัด

“ยับยลามกโรคจิตนี่! ถ้าไม่ยอมเลิกฉันจะจับมัดใส่คุก
ด้วยอำนาจของหน่วยสืบสวนเลยนะ!”

“ไม่อ้าววว! ฉันนะตื่นเต้นเฉพาจะตอนจับใครใส่คุก
เท่านั้นแหละ พอถูกคนอื่นจับมัดใส่คุกก็เหียวกันพอดี โอ้ย
โอ้ย ขอโทษค่า ขอโทษค่า!”

คาราสุมะที่เป็นสาย S สุดอ่อนแอ ร้องยอมแพ้ทันที
ที่ถูกรีดข้อต่ออย่างรุนแรง

“ทำไมถึงต้องมีโอโรคจิตอย่างนี้เป็นเพื่อนร่วมทีมด้วย
นะ.....”

ทำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ นะเธอ จังหวะนั้นมีแขนมา
กอดคอของผมไว้

“ไ้ ฟรุยะ เมื่อกี้พูดเรื่องที่ทำเงินไปไม่ได้ใช่ไหม?”

“นะ นางูโมะ”

คนที่เอาร่างกายที่ผอมเพรียวแต่ก็นุ่มนิ่มเข้ามาประชิด
ตัวก็คือ นางูโมะ มุทสิมิ

เด็กสาวที่ตอนปลายฤดูใบไม้ผลิมิปมด้อยเรื่องหน้าอก
แบนจนกลายเป็นโคอิ สาวอกจึกแล้วไปอาละวาด

ผลกระทบของโคอิมันก็ทำให้เธอยังคงมีผละกำลัง
มหาศาล ทำให้เธอมาเป็นนักเรียนโรงเรียนปราบมารเช่นนี้
เธอเป็นสาวงามที่เหมาะสมกับทรงผมหางม้า และนิสัยที่